

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobkyně **společnosti K+K Ski School, s.r.o.**, se sídlem v Janských Lázních, Černohorská 323, zast. daňově poradenskou společností ARIADNA, s.r.o., se sídlem v Praze 3, Bořivojova 21, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství v Brně**, Masarykova 31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. ledna 2014, čj. 30877/13/5000-14101-707161, t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou žalobou namítala žalobkyně nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný změnil platební výměr správce daně tak, že jí stanovil k přímé úhradě daň z příjmů fyzických osob, ze závislé činnosti a funkčních požitků za zdaňovací období roku 2010 ve výši 9.660 Kč a sdělil penále ve výši 1.932 Kč.

Žalobkyně měla za to, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy. Upozornila, že správce daně i žalovaný porušili své povinnosti při dokazování, a to

zejména povinnost zjistit skutkový stav dostatečným způsobem, když dogmaticky trvali na tom, že jediným důkazním prostředkem k prokázání nároku na slevu na dani je nezbytnost podepsání prohlášení poplatníka ve stanoveném termínu s uvedením data. Splnění důkazního břemene jiným způsobem, například na základě svědecké výpovědi, nebo dodatečně předloženým čestným prohlášením poplatníka zákon dle jejich názoru neumožňuje. S tímto názorem vyslovila žalobkyně nesouhlas. Odkázala na ust. § 38k zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů a (dále jen „zákon o daních z příjmu“) a uvedla, že žalovaný hodnotí administrativní pochybení ohledně uvedení data podpisu předmětného prohlášení účelově, neboť pokud by bylo rozhodující formální uvedení data na prohlášení, znamenalo by to, že správce daně by nemohl nárok na uplatnění slev a odčitatelných položek zpochybnit ani v případě, že by existovaly důkazní prostředky vyvracející toto formálně uvedené datum (například v podobě výpovědi zaměstnanců, že datum bylo uvedeno dodatečně později). Správce daně by v případě pochybností měl prověřovat, zda zákonné požadavky v podobě doložení a podpisu byly splněny, popř. kdy došlo k jejich splnění. Skutečnost, že datum není uvedeno v podobě a formátu správcem daně předpokládaném, neznamená, že zákonné podmínky nebyly ve stanoveném termínu splněny. Postup správce daně při posuzování jednotlivých dat u podpisu prohlášení je ukázkou formalistického přístupu, kdy zjištěná administrativní pochybení mohou vzbudit pochybnosti správce daně, ale rozhodně to neznamená, že dokazováním nelze pochybnosti vyvrátit. To platí i v případě, že by datum bylo uvedeno chybně, nebo nebylo uvedeno vůbec.

K otázce dalších důkazních prostředků odkázala žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu, čj. 6 Afs 26/2004-41, dle něhož lze prokázat nárok na uplatnění nezdanielných částí daně z příjmů jinými důkazními prostředky i v případě, kdy předmětné prohlášení nemohl mít plátce daně v době, kdy zúčtoval mzdy za příslušné zdaňovací období, vůbec k dispozici, jelikož v té době použitý formulář ještě neexistoval. Není tedy dle žalobkyně pravdivé tvrzení žalovaného, že prokázání toho, že zaměstnanec pro dané období doložil existenci skutečností rozhodných pro uplatnění měsíční slevy na dani, je možné pouze na základě prohlášení poplatníka o skutečnostech uvedených v ust. § 38k odst. 4 zákona o daních z příjmů, podepsaného v zákonem stanovené lhůtě, tedy ve lhůtě určené v ust. § 38k odst. 1, 4 a 7 zákona o daních z příjmů. Žalovaný dle názoru žalobkyně totiž odhlédl od skutečnosti, že zákon o daních z příjmů jiné důkazní prostředky k prokázání nároku na slevu na dani výslovně nezakazuje, zatímco zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) jejich použití výslovně umožňuje.

Žalobkyně vyslovila přesvědčení, že navrhovaná výpověď svědka není jen dalším tvrzením, jak uvádí žalovaný, ale jde o důkazní prostředek, který běžně používají i správci daně na základě zásady oficiality. Bagatelizace výpovědi svědka na pouhé tvrzení by v řadě daňových řízení znamenala, že správce daně své závěry v neprospěch daňového subjektu postavil na pouhých tvrzeních třetích osob. Správce daně i žalovaný tedy postupovali zcela zjevně účelově, v rozporu s ust. § 92 odst. 2 a § 93 daňového řádu a v rozporu s postupem, který správci daně běžně používají v případech, kdy naopak vyvracejí důkazní prostředky a tvrzení daňových subjektů. Vzhledem ke skutečnosti, že správce daně i žalovaný nezjistili skutkový stav dostatečně, nenaplnili tak svoji povinnost postupovat tak, aby právní zjištění,

která z takto zjištěného skutkového stavu správce daně dovodil, nebyla s tímto skutkovým stavem v rozporu.

Dále žalobkyně připomněla jednu ze základních zásad daňového řízení, dle níž hodnotí správce daně při rozhodování jednotlivé důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Musí přitom přihlížet ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo. K tomu je třeba, jak žalobkyně uvedla, aby v rámci daňového řízení bylo provedeno řádné dokazování, což však v jejím případě nebylo naplněno. V průběhu daňové kontroly totiž správce daně neprovedl žalobkyní navrhované důkazní prostředky, čímž porušil ust. § 92 odst. 2 daňového řádu, ale i zásadu vzájemné spolupráce dle jeho ustanovení § 6 odst. 2, když v rozporu s ust. § 93 odst. 1 uvedené právní úpravy nepřipustil provedení důkazních prostředků, které žalobkyně ve smyslu ust. § 86 odst. 2 písm. c) vzpomínané právní úpravy v průběhu daňové kontroly navrhovala. Tímto postupem porušil i zásadu zákonnosti zakotvenou v ust. § 5 odst. 1 daňového řádu.

Správce daně i žalovaný, jak žalobkyně zdůraznila, aplikovali zásady správy daní v rozporu s jejich dikcí i duchem. Za překvapující označila především skutečnost, že žalovaný upřednostnil před zásadou materiální pravdy zásadu formální pravdy, kterou dovodil na základě svých nelogických závěrů o nemožnosti dokazovat jinak, než prohlášením poplatníků s uvedením data podpisu prohlášení. Odkázala přitom na judikaturu Nejvyššího správního soudu, čj. 5 Afs 65/2012-34, dle níž daňový řád upřednostňuje hledisko správnosti, nikoliv hledisko fiskální, takže „namísto dosud uplatňované zásady formální pravdy v daňovém řízení se prosazuje zásada materiální pravdy. Zatímco dříve správce daně dbal především na to, aby stát nebyl krácen na svých příjmech, nyní musí dbát především toho, aby daň byla stanovena po právu, tedy ve správné výši. Musí tak přihlížet ke všem skutečnostem, které jsou pro správné stanovení daně rozhodné, a to ať jsou ve prospěch, či v neprospěch daňového subjektu.“

Žalobkyně tak považovala za zřejmé, že správci daně podala vysvětlení „údajného data“ na prohlášení svých pracovníků a toto své vyjádření podpořila návrhem na provedení důkazních prostředků. Z podaného vysvětlení bylo zřejmé, že přiznala zvýhodnění v souladu se zákonem, když jí bylo známo, kdy pracovníci předmětná prohlášení podepisovali, tedy v lednu roku 2010, tedy ještě před 15. únorem 2010. Žalovaný však vycházel pouze z jím provedené interpretace předmětného data, aniž však jakýmkoliv důkazními prostředky vyvrátil podané vysvětlení žalobkyně, čímž postupoval v rozporu s ust. § 92 odst. 5 písm. d) daňového řádu. Podle ust. § 8 odst. 3 dané právní úpravy správce daně vychází ze skutečného obsahu právního jednání nebo jiné skutečnosti rozhodné pro správu daní. Protože jde o základní zásadu správy daní, bylo povinností správce daně i žalovaného provést důkazní prostředky navržené k prokazování skutečného stavu, což však neučinili.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že u zaměstnankyně K. V. z předloženého spisového materiálu vyplývá, že jí žalobkyně poskytla měsíční daňové zvýhodnění v období 2-12/2010. Z prohlášení této zaměstnankyně je zřejmé, že nemá žádné vyživované dítě žijící ve společné domácnosti. K tomu žalovaný uvedl, že v průběhu daňové kontroly nebyla prokázána skutečnost vyvracející věrohodnost, průkaznost či úplnost důkazního prostředku – prohlášení poplatníka K.

V. Konstatoval rovněž, že správcem daně nebyla prokázána ani vada tohoto důkazního prostředku a nebyly ani sděleny konkrétní důvodné pochybnosti, které by bránily správci daně tento důkazní prostředek osvědčit jako důkaz, prokazující skutečnost, že žalobkyně byla oprávněná přihlédnout k měsíčnímu daňovému zvýhodnění při výpočtu zálohy na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti podle ust. § 38h odst. 4 zákona o daních z příjmů. Správcem daně rovněž nebyly předloženy jednoznačné důkazy o tom, že se jedná o neoprávněně dodatečně vytvořený důkazní prostředek. Při svém rozhodování tedy žalovaný osvědčil jako důkaz prohlášení poplatníka předložené v rámci personální složky žalobkyně dne 23. 11. 2012, z něhož vyplynulo, že jmenovaná zaměstnankyně následně žalobkyni předložila prohlášení, z něhož vyplynulo, že uplatňuje daňové zvýhodnění i na svoje dítě. Na základě těchto důkazů žalovaný dodatečný platební výměr žalobkyně za zdaňovací období roku 2010 snížil.

Dále se žalovaný vyjádřil v odůvodnění napadeného rozhodnutí k těm zaměstnancům, kteří měli s žalobkyní uzavřenou dohodu o provedení práce. Jak vyplynulo z jejich prohlášení, dané fyzické osoby uplatnily u žalobkyně svůj nárok na měsíční slevu na dani v konkrétním zdaňovacím období, tedy zdaňovacím období roku 2010. Na základě těchto prohlášení byly v tomto konkrétním zdaňovacím období žalobkyni vypočteny zálohy na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků a sníženy o částku ve výši odpovídající jedné dvanáctině částky stanovené v ustanovení § 35ba odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů. Dle ust. § 38h odst. 6 zákona o daních z příjmu byl daňový subjekt (žalobkyně) povinen srazit zálohu na daň z příjmu fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků při výplatě nebo připsání příjmů ze závislé činnosti a z funkčních požitků poplatníkovi k dobru a úhrn takto sražených záloh byl daňový subjekt dle ust. § 38h odst. 9 zákona o daních z příjmů povinen odvést správci daně nejpozději dvacátý den kalendářního měsíce, v němž povinnost srazit zálohy vznikla. Z předložených prohlášení dle žalovaného vyplynulo, že v jejich oddílu II., který byl jednotlivými fyzickými osobami podepsán, bylo uvedeno datum 1. 10. Z těchto důkazních prostředků tedy dle žalovaného nelze osvědčit, že fyzické osoby prokazatelně uplatnily u žalobkyně nárok na slevu na dani do 30 dnů po vstupu do zaměstnání nebo 15. 2. na příslušné zdaňovací období, jak žalobkyně tvrdila. Žalovaný připomněl, že z ust. § 38k odst. 1, 4 a 7 zákona o daních z příjmů vyplývá nezbytnost podepsání prohlášení poplatníka ve stanoveném termínu a prokázání skutečností rozhodných pro poskytnutí měsíční slevy na dani. Uplatnění jiným způsobem, například na základě svědecké výpovědi až v průběhu daňové kontroly či odvolacího řízení, zákon neumožňuje. Podepsání prohlášení poplatníka a tím prokázání uplatnění měsíční slevy na dani není záležitostí formální, nýbrž jediné na základě tohoto prohlášení poplatníka a prokázání skutečností rozhodných pro uplatnění měsíční slevy na dani může zaměstnanec, poplatník, měsíční slevu na dani uplatnit a daňový subjekt, plátce daně, ji poskytnout. Zmiňovaný postup je dle žalovaného potvrzením toho, že zaměstnanec daňovému subjektu prokázal v souladu s platnými právními předpisy oprávněnost nároku na měsíční slevu na dani v době, kdy mu byla poskytnuta. Tato skutečnost je rozhodná pro správné stanovení výše zálohy na daň, která má být z příjmu zaměstnance daňovým subjektem v příslušném měsíci zdaňovacího období sražena. Z toho žalovaný dovodil, že pochybení fyzických osob - zaměstnanců - spočívající v nepřesném uvedení data podpisu prohlášení poplatníka nelze dodatečně zhojit předložením svědeckých výpovědí, jak navrhovala žalobkyně. Žalobkyně měla povinnost datum podpisu prohlášení poplatníka před poskytnutím

slevy zaměstnancům - fyzickým osobám - prověřit. Pokud nebyla prohlášení poplatníka prokazatelně podepsána s datem vztahujícím se k období, v němž žalobkyně jako plátce daně provedla srážku daně ve snížené výši, byla povinna provést srážku daně v příslušném období za své zaměstnance v plné výši. Žalovaný se plně ztotožnil s právním názorem správce daně, který neprovedl svědecké výpovědi navržené žalobkyní, neboť zákonem o daních z příjmů jsou jednoznačně stanoveny podmínky pro uplatnění měsíční slevy na dani, způsob jejího uplatnění a prokázání a je stanoven i termín, ve kterém měli zaměstnanci prohlášení poplatníka u žalobkyně podepsat, a tento termín je určující pro poskytnutí měsíční slevy na dani v době, kdy byla zaměstnancům poskytnuta. Výpovědi svědků navrhovaných žalobkyní by však byly pouhým tvrzením, nikoliv důkazem, který jednoznačně vyžaduje zákon o daních z příjmů v ust. § 38k odst. 4. Dále žalovaný uvedl, že z ust. § 92 odst. 6 daňového řádu vyplývá povinnost žalobkyně, kterou je sdělení informace o tom, jaké skutečnosti hodlá žalobkyně účastí třetí osoby prokázat. Dané ustanovení tak správci daně umožňuje posoudit důležitost nebo nadbytečnost účasti této navrhované třetí osoby jako svědka s ohledem na stav řízení. V daném případě postupoval správce daně v souladu s právním předpisem, když žalobkyni dne 26. 3. 2013 sdělil, že nebude vyhověno jejímu důkaznímu návrhu a současně jí sdělil i důvody nevyhovění.

Žalovaný tak měl za to, že v průběhu daňové kontroly měla žalobkyně dostatečný prostor k prokázání, že je schopna doložit svá tvrzení. Připustil, že předkládání důkazních prostředků způsobilých k prokázání tvrzení, je právem daňového subjektu. Správce daně však není povinen všechny předložené nebo navržené důkazní prostředky provést, dospěje-li v závěru, že by byly nadbytečné. Tyto své závěry o důkazních prostředcích, jež představovaly navrhované výsledky, správce daně žalobkyni sdělil dne 26. 3. 2013. Přitom jí stanovil lhůtu, v níž se mohla k výsledku kontrolního zjištění vyjádřit a navrhnout jeho doplnění. Na základě následného vyjádření žalobkyně nedošlo ke změně výsledku kontrolního zjištění. Ve věci navrhovaných svědeckých výpovědí byl žalobkyni správcem daně sdělen rozsah dokazování, který je zákonem o daních z příjmů vymezen. Žalobkyni bylo umožněno se k výsledku kontrolního zjištění vyjádřit. Správce daně prokázal existenci důvodných pochybností ve věci prohlášení poplatníka u zaměstnanců, s nimiž měla žalobkyně uzavřenou dohodu o provedení práce. Žalobkyně nepředložila žádný důkazní prostředek, který zákon o daních z příjmů připouští.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že příslušná ustanovení zákona o daních z příjmů, na něž je v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazováno, jsou natolik jednoznačná, že další polemiky na toto téma jsou zbytečné. Uvedl, že daňový řád se použije pouze případě, neupravuje-li jiný zákon správu daní jinak (ust. § 4 daňového řádu). V daném případě zákon o daních z příjmů důkazní prostředky a postup, včetně termínu k prokázání předmětných nároků, upravuje konkrétně a zároveň výlučně stanovuje. Uvedl, že z dikce tohoto zákona je zcela zřejmé, že dodatečné a zpětné prokázání nároku je vyloučeno. Nejsou tedy přípustné ani svědecké výpovědi ani čestná prohlášení poplatníků. K odkazu žalobkyně na judikaturu Nejvyššího správního soudu, rozsudek čj. 6 Afs 26/2004-41, a uvedl, že okolnosti věci projednávané v tomto případě byly jiné. Zdůraznil, že pokud nebyla prohlášení poplatníků podepsána s datem vztahujícím se v příslušném období nebo nebyla podepsána vůbec, byla žalobkyně povinna provést srážky daně v příslušném období

za své zaměstnance v plné výši. Ze spisu je přitom zřejmé, že inkriminovaná prohlášení poplatníků prokazatelně nebyla podepsána v termínu vztahujícím se k období, v němž žalobkyně jako plátce daně poskytla poplatníkům slevy na dani. Povinností správce daně bylo zkoumat, zda byla žalobkyně oprávněna v souladu s platnými právními předpisy k nárokům na slevu u zaměstnanců přihlídnout, tedy zda měla v období, kdy měsíční slevu na dani zaměstnancům poskytla, k dispozici prohlášení poplatníka s datem podpisu odpovídajícím zákonnému termínu. Zásada materiální pravdy se v daňovém řízení neuplatňuje v jejím čistém pojetí, nýbrž s výraznými odchylkami, jež jsou dány specifiky daného řízení. Současně je korigována požadavkem na ekonomii daňového řízení.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) bez nařízení jednání, když žalobkyně i žalovaný vyslovili s tímto postupem souhlas. Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.

Z průběhu daňové řízení zaznamenaného ve správním spise krajský soud zjistil, že dne 20. 3. 2012 byla u žalobkyně zahájena kontrola daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků. Následně dne 7. 11. 2001 správce daně žalobkyni seznámil s výsledkem kontrolního zjištění, včetně hodnocení zjištěných důkazů uvedených ve zprávě o daňové kontrole. Z nich vyplynulo, že žalobkyně v období leden až září roku 2010 přihlédla u svých zaměstnanců k měsíční slevě na dani podle ust. § 35ba zákona o daních z příjmů, ačkoliv prohlášení poplatníka nesplňovala podmínky dle ust. § 38 k odst. 1, 4 a 7 zákona o daních z příjmů. Správce daně proto žalobkyni vyčíslil daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků za uvedené zdaňovací období ve výši 20.297 Kč. Žalobkyně se proti vyměřené dani odvolala, žalovaný jí na základě předložených důkazních prostředků snížil dodatečný platební výměr za zdaňovací roku 2010 o částku 10.637 Kč.

Dále krajský soud z obsahu správního spisu zjistil, že u zaměstnanců, kteří měli s žalobkyní uzavřenou dohodu o provedení práce, bylo v předložených prohlášeních poplatníka v oddílu II. uvedeno zdaňovací období „2010“ a jako datum podpisu bylo uvedeno „1.10.“. Prohlášení bylo zaměstnanci podepsáno. Z daného prohlášení bylo rovněž zřejmé, že osoba v tomto prohlášení uvedená uplatňovala dle ust. § 35ba odst. 1 písm. a) a ust. § 35d odst. 2 zákona o daních z příjmů slevu na dani na poplatníka na zdaňovací období 2010.

Obsah uvedených prohlášení hodnotil krajský soud především z pohledu ust. § 38k zákona o daních z příjmů. Z jeho odst. 5 vyplývá, že „plátce daně, u kterého poplatník podepsal prohlášení podle odst. 4, provede výpočet daně, roční zúčtování záloh a daňového zvýhodnění a současně přihlédne k nezdanitelným částkám ze základu daně dle ust. § 15 a ke slevě na dani podle ust. § 35ba odst. 1 písm. b) a g) za bezprostředně uplynulé zdaňovací období, podepíše-li poplatník do 15. února za toto období písemné prohlášení“. Dále předmětné ustanovení provádí taxativním výčet (pod písmeny a/ až j/), jednotlivých oblastí, kterých se prohlášení má týkat.

Z dané zákonné úpravy tedy jednoznačně vyplývá, že plátce daně postupuje dle podmínek nastavených daným ustanovením pouze za předpokladu, že poplatník

podepsal dané prohlášení a to nejpozději k datu přesně v zákoně vymezenému, tedy nejpozději k datu 15. 2. daného roku. Prohlášení poplatníka se tedy týká uplatnění slevy na dani v konkrétním zdaňovacím období, tedy v kalendářním roce uvedeném v oddílu I. a II. prohlášení, přičemž zaměstnanec musí uvést při tomto úkonu datum, kdy v uvedeném zdaňovacím období o uplatnění měsíční slevy na dani požádal. Danou skutečnost pak stvrzuje zaměstnanec svým podpisem a to právě k datu konkrétně vymezenému dnem a měsícem kalendářního roku, v němž tato skutečnost nastala. Je přitom zřejmé, že dané požadavky specifikuje zákon o daních z příjmů naprosto přesně a jejich splnění musí být plátcem daně a potažmo i správcem daně bez jakýchkoliv výjimek striktně vyžadováno. Lze tedy přisvědčit názoru žalovaného, že uplatnění slevy na dani na základě jiného důkazu, např. svědecké výpovědi, zákon nepřipouští. Pokud tedy nebyla prohlášení poplatníků podepsána s datem vztahujícím se k příslušnému období nebo nebyla podepsána vůbec, byla žalobkyně povinna provést srážky daně v příslušném období za své zaměstnance v plné výši, tedy bez přihlednutí k měsíční slevě na dani a měsíčnímu daňovému zvýhodnění. Z předložených důkazních prostředků, které jsou pro posouzení dané věci rozhodující, totiž nepochybně vyplývá, že předmětná prohlášení zaměstnanci nepodepsali v termínu vztahujícím se k období, v němž žalobkyně jako plátce daně poskytla poplatníkům slevy na dani. Lze přitom konstatovat, že k vyslovení tohoto závěru dospěl správce daně i žalovaný v souladu s požadavky ust. § 92 daňového řádu, neboť je patrné, že skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti byly zjištěny co nejúplněji, přičemž správce daně žalobce vyrozuměl, proč další navrhované důkazní prostředky neprovedl.

Výklad jednotlivých ustanovení zákona o daních z příjmů neodporuje ani ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho rozsudku ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 6 Afs 26/2004, na níž žalobkyně upozorňuje. V daném rozsudku zaujímá tento soud stanovisko k situaci, kdy plátce daně nemohl mít v době, zúčtoval mzdy za příslušné zdaňovací období, prohlášení k dani k dispozici, jelikož v té době použitý formulář neexistoval. Důkazní řízení, k němuž se Nejvyšší správní soud přikláněl, mělo tedy prokázat, že bylo ze strany zaměstnance plněno na jiném formuláři. Je tedy zřejmé, že se jednalo o skutkově odlišnou situaci od projednávané věci a vyslovené závěry tak není možno v daném případě použít. Nelze tedy souhlasit s žalobní námitkou, že správce daně postupoval v rozporu se závaznou judikaturou Nejvyššího správního soudu.

Z daňového řízení rovněž nepochybně vyplynulo, že v souvislosti s ukončením daňové kontroly bylo žalobkyni umožněno vyjádřit se k výsledkům kontrolních zjištění, přičemž žalobkyni byly sděleny důvodné pochybnosti o obsahu prohlášení poplatníka u zaměstnanců, s nimiž měla žalobkyně uzavřeny dohody o provedení práce. Žalobkyně sice v průběhu daňového řízení navrhovala provedení důkazů, které by mohly dle jejího názoru pochybnosti správce daně rozptýlit, krajský soud však přisvědčil názoru žalovaného, že požadavky ust. § 38k zákona o daních z příjmů nepřipouštějí, aby absence data, popř. uvedení data vybočujícího z intervalu „1.1. -15.2“, byly nahrazeny jinými důkazními prostředky, tedy i navrhovanými výslechy svědků.

Na základě těchto skutečností dospěl krajský soud k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji ve smyslu ust. § 78 odst. 7 daňového řádu zamítl.

Dalšími žalobními námitkami se krajský soud nezabýval, neboť rozhodnutí o nich by nebylo způsobilé výrok tohoto rozsudku změnit.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí proto nevzniklo. Ze spisu nevyplynulo, že by žalovanému náklady v souvislosti s tímto řízením vznikly. Proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 27. března 2015

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu